

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН НАЙ-НЕВЕРОЯТНОТО

Превод от датски: Светослав Минков, 1977

chitanka.info

Тоя, който извърши най-невероятното, ще получи ръката на царската дъщеря.

И ето, младежи и дори старци започнаха да си блъскат главите над задачата: как могат да измислят такова нещо, което би изглеждало най-невероятно? За тая цел двамина се наядоха до пукване, а друг се напи до смърт: според тях, туй беше най-невероятното. Но в това, разбира се, нямаше нищо необикновено... Уличните хлапета пък се упражняваха да улучват с плюнка собствения си гръб: по-невероятно от туй, както казваха те, не можеше и да се измисли.

Най-сетне настъпи денят, в който всеки трябваше да покаже това, което смяташе за най-невероятно. За съдии бяха избрани хора от всички възрасти — като се почне от тригодишни деца, та се свърши с петдесетгодишни мъже.

И наистина в определения ден се уреди цяла изложба от най-невероятни неща. Но скоро всички се убедиха, че за най-невероятно нещо трябва да се признае големият часовник под стъклен похлупак, който смайваше зрителя както с външния си вид, тъй и с вътрешното си устройство. Всеки път, когато часовникът започваше да бие, явяваха се живи картини, които показваха колко е часът. Тия картини бяха дванайсет. Те бяха сглобени-от движещи се фигури, които можеха да пеят и да приказват.

— Ето най-невероятното! — рекоха всички съдии.

Часовникът удари един и пред очите на зрителите се яви Мойсей на планината.

Часовникът удари два и зрителите видяха райската градина, където се разхождаха Адам и Ева, радостни и щастливи.

Удари три и се показаха тримата мъдреци на Истока, един от които беше черен като въглен. Но той не беше виновен за това: силното слънце го беше направило черен.

В четири часа се показаха годишните времена: пролетта с кукувица на зелено клонче, лятото с водно конче на зрял житен клас, есента със запустяло щъркелово гнездо и зимата със стар гарван, който умееше да разказва в ъгъла зад печката разни приказки и стари спомени.

Точно в пет часа се явиха всички пет сетива: зрението като очилар, слухът като бакърджия, мирисът като продавач на теменужки,

вкусът като готвач, а осезанието като факлоносец, облечен в дълга до петите черна траурна мантия.

Часовникът удари шест и зрителите видяха един играч, който метна зар: зарът се търколи и показва шест точки.

След това се явиха седемте дни на седмицата или седемте смъртни гряха — тук мненията се раздвоиха. Несъмнено беше туй, че и едните, и другите се намираха в тясна връзка помежду си и не можеха да се отделят един от друг.

После се показва хор от калугери и изпя вечерната молитва, която се пее в манастирите в осем часа вечерта.

В девет часа се яви карта за игра: деветка купа.

В десет часа излезе отново Мойсей със скрижалите, върху които бяха написани вече всички заповеди — на брой десет.

Часовникът удари пак и отвътре изскочиха няколко момченца и момиченца. Те започнаха да играят и да пеят:

*Бим-бам, бим-бам,
единайсет е часът!*

Най-сетне часовникът удари дванайсет. Тогава се показва един нощен пазач с качулка. В ръката си той носеше тояга, на която висеше желязна топка с шипове. Той запя старата песничка на нощните пазачи:

*В тихия среднощен час
ние бдим за всички вас!*

И докато той пееше, от всички страни разцъфваха рози.

С една дума, часовникът беше прекрасен. Той бе една ненадмината творба на изкуството — „най-невероятното“, както казваха околните.

Майсторът, който бе направил тоя часовник, беше млад човек, с добра и доверчива душа, верен другар и едничка опора на бедните си

родители. Той беше напълно достоен за ръката на царкинята, а ведно с нея — и за половината царство.

Решителният ден настъпи. Целият град беше празнично украсен. Царкинята седеше на престола си, който по случай тържеството бе натъпкан с прясно сено, за да бъде по-мек. Наоколо се наредиха съдиите и поглеждаха с лукава усмивка тоя, който, според общото мнение, трябваше да получи наградата. А той стоеше радостен и щастлив, напълно уверен, че е извършил най-невероятното.

— Не, най-невероятното ще извърша аз! — извика неочаквано из тълпата един висок юначага. — Аз съм човекът, способен на най-невероятния подвиг!

И при тия думи той замахна с една голяма брадва към чудната творба на изкуството.

— Тря-яс, тря-яс!

Колелета, пружини, фигури захвърчаха на всички страни. С един удар всичко беше унищожено.

— Ето какво направих аз! — извика непознатият. — С един замах сразих и произведението на тоя човек, и всички вас.

— Да се унищожи такава творба на изкуството! — рекоха съдиите. — Да, туй наистина е най-невероятното!

На същото мнение беше и целият народ и затова разрушителят трябваше да получи ръката на царкинята и половината царство. Законът си остава закон дори и тогава, когато е най-невероятен.

И ето — от градските стени и кули с тръби и барабани възвестиха на народа, че в тоя ден ще бъде отпразнувана сватбата.

Наистина царкинята не беше много доволна от новия си избраник, но въпреки туй изглеждаше прекрасна в сватбения си наakit. Черквата сияеше в светлина, защото венчавката ставаше вечер, когато всичко е по-приказно. Млади знатни девойки водеха с песен невестата, рицари също с песни водеха младоженеца. Той вървеше с гордо вдигната глава, сякаш нищо на света не можеше да го накара да я наведе.

Но ето, песните замлъкнаха и в черквата настана такава тишина, че можеше да се чуе дори падането на игла. И изведнъж сред тая тишина тежките входни двери се разтвориха широко, в черквата влезе със звън големият часовник и се изправи между младоженеца и невестата.

Мъртвите хора не се връщат при нас — ние знаем много добре това, но унищоженото произведение на изкуството може да възкръсне понякога. В този случай беше разрушена и унищожена формата, а не самата мисъл, която я бе създала. Идеята на художника възкръсна отново и се яви не като призрак, а в действителност.

Чудният часовник стоеше пак цял и невредим, сякаш бравата никога не бе го докосвала. Той удари дванайсет пъти и при всеки удар се явяваха отново предишните фигури.

Най-напред излезе Мойсей. Лицето му гореше от гняв. Той хвърли тежките каменни скрижали в нозете на младоженеца и го закова за черковния под.

— Аз не мога да сменя скрижалите от нозете ти — рече Мойсей. — Ти сам счупи ръцете мий затуй ще останеш в това положение.

След него се явиха Адам и Ева, тримата мъдреци на Изтока и четирите годишни времена и всяка фигура говореше в лицето му неприятни истини, като добавяше: „Засрами се!“

Но той не чувствуваше ни най-малък срам.

И всички фигури, които излизаха при биенето на часовника, израснаха като чудовищни великани, които заплашваха да изпълнят цялата черква и да изтласкат другите хора. А когато на дванайсетия удар излезе пазачът със зорницата в ръка, тогава стана нещо съвсем необикновено. Той се приближи до младоженеца и го удари с желязната топка по челото.

— Сега лежи тук! — каза пазачът. — Каквото си посял, туй и ще пожънеш! Ние отмъстихме за себе си и за тоя, който ни сътвори, а сега ще изчезнем!

И чудният часовник наистина изчезна. Но свещите, които горяха в черквата, се превърнаха в големи пламтящи цветя, от златните звезди, които украсяваха свода, се проточиха дълги ясни лъчи, органът засвири сам и всички присъстващи заявиха, че туй е най-невероятното, което някога са виждали.

— Доведете ми великия майстор, който направи тоя чуден часовник! — рече царкинята. — Той ще бъде мой мъж и господар!

И младият човек, съпроводен от грамадно множество народ, влезе в черквата. Всички бяха доволни, всички го благославяха. Не се намери нито един да му завиди — и туй именно беше най-невероятното.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.